

Ontmoetingkerk
22 november 2015

Ds. Richard Vissinga

Openbaring 21, 1-9 Laatste zondag kerkelijk jaar

Lieve gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Hoe houden we het vol? Hoe blijven we overeind, als de schaduw van de dood over ons leven valt?

Als er een wond in ons leven is geslagen door het sterven van een geliefde.

Als de pijn van het verlies en het verdriet om het gemis zo voelbaar zijn.

Als ons hart onrustig is in ons door wat ons allemaal overkomt.

Wat eerst nog zo ver weg leek, het geweld, de terreur en de bomaanslagen in Irak en Afghanistan, in Israel en boven de Sinaï, en ook die van vrijdag in Mali, dat is nu zo dichtbij gekomen.

Wij kennen niet alleen de namen van horen zeggen, maar ook van onze bezoeken: Parijs, Saint Denis, Verviers, Molenbeek en Brussel.

Ons vertrouwen in een zorgeloze toekomst is geschonden. Velen zijn verward en bang. Velen zijn ook vastberaden en wijken niet voor terreur.

Zouden de woorden uit het laatste Bijbelboek, die wij zojuist hoorden, ons kunnen raken en verder helpen?

De vragen van daarnet: hoe houden we het vol, hoe blijven we overeind, als de schaduw van de dood over ons leven valt? - die vragen zijn immers niet nieuw.

Telkens weer worden ze gesteld. Er is geen mens die ze niet kent.

Die vragen vormen ook de achtergrond van de Openbaring van Johannes, met al die vreemde en moeilijk te verstane woorden en beelden.

Donkere dagen, een dreigende toekomst. Voor de wereld. Voor de kerk.

Johannes leefde waarschijnlijk aan het eind van de eerste eeuw, zo rond het jaar 80-90.

Er was een groeiende weerstand tegen de beweging van mensen, die zich lieten inspireren door Jezus Christus. Hier en daar waren al vervolgingen op gang gekomen. De jonge kerk, die nog klein en kwetsbaar was, werd in haar bestaan bedreigd. Het eerste bloed van gelovigen was al gevloeid. Donkere wolken paktten zich samen boven de kerk.

Maar ook boven de wereld. 't Waren niet alleen zorgen om het eigen bestaan, die veel gelovigen kwelden, maar vooral zorgen om deze wereld, om wat er allemaal op deze wereld gebeurde.

Het kwaad dat zich groot maakte, de dood die om zich heen greep, het onrecht en geweld dat overal slachtoffers eiste. Waar moet het heen? Dit kan toch zo niet doorgaan?

Het zijn de vragen en de dingen die we kennen. Geen enkele tijd is er zonder.

Elke tijd beleeft zichzelf als een eindtijd. Mensen zeggen: dit kan toch zo niet lang meer kan doorgaan. Het komt steeds dichterbij, de uiteindelijke catastrofe, een grote ramp, waarin alles uiteenvalt, alles terugkeert tot de chaos waaruit het is ontstaan. Het duurt niet lang meer, dan zijn ook wij nergens meer.

Dat zou je verwachten, maar dat gebeurt niet. Johannes, de verbannen apostel, die zijn dagen op het eiland Patmos doorbrengt, mag in dromen, in visioenen een blik werpen in de toekomst.

Het is heel opmerkelijk dat zijn dromen volop de sporen dragen van wat er in zijn dagen gebeurt, maar ook van de traditie waarin hij staat, die van het oude testament.

Wat er staat te gebeuren wordt geschilderd in herkenbare kleuren. In beelden, die de mensen van toen aanspraken.

Hij ziet een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Wij horen er de echo in van Genesis 1, waar we lezen: in het begin schiep God de hemel en de aarde.

Maar hoe mooi en goed het toen ook was, zo is het niet gebleven.

Het kwaad sloop als een slang Gods goede schepping binnen en stak alles en iedereen aan.

Met alle gevolgen van dien. We worden er allemaal en elke dag mee geconfronteerd, ver weg en dichtbij, in het groot en in het klein.

Maar dat zal dus niet blijven. Wat God toen gedaan heeft, zal de Eeuwige nog eenmaal doen:

Johannes ziet een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Niet iets totaal nieuws, maar een complete vernieuwing, een herschepping.

En wat eerder angst inboezemende, wat de woon- en schuilplaats van verslindende monsters is, de zee, die zal er niet meer zijn.

En alles waaronder mensen nu zo gebukt gaan en waaronder ze te lijden hebben,
dat zal er niet meer zijn: geen dood, geen rouw, geen geklaag, geen moeite. Ongelofelijk!
God zelf zal alle tranen van de ogen wissen.

En zie, zegt de Eeuwige, ik maak alle dingen nieuw. Dat is een geweldig uitzicht.

Ja, zegt iemand, te mooi om waar te zijn.

Nou, zegt een ander, we hebben er al iets van gezien, namelijk in het leven en de opstanding van Jezus. En
wat we toen zagen, dat zal zich aan het eind doorzetten en alle dingen en mensen aansteken en
doortrekken. Een leven en een samenleven, dat niet meer kapotgemaakt wordt door machten, die God van
ons en ons van elkaar scheiden.

Hoe houden we het vol? Hoe blijven we overeind als de schaduw van de dood over ons valt?

De Bijbel reikt ons woorden en beelden aan, die geloof en vertrouwen wekken.

Dat dreiging en dood het laatste woord niet zullen hebben.

Dat het laatste woord is aan Hem, die ook het eerste woord sprak.

Die niet loslaat wat zijn hand begon.

Die zal herscheppen en vernieuwen. Alles - ook onze geliefden.

In de Naam van de Vader, en de Zoon en de Heilige Geest.

Amen